

4. *Garanti mod Tab paa Laan*, som af Banker eller Sparekasser ydes til bestaaende Erhvervsvirksomhed eller til Igangsættelse af ny Virksomhed;
5. *Laan til Byggevirksomhed* under Bygningers Opførelse, indtil normal Prioritering kan finde Sted;
6. *Opkøb af Obligationer*, sikrede ved Pant i fast Ejendom.

De under Punkt 1—5 nævnte Udlaan og Garantier kunde ifølge Lovens § 5 kun finde Sted indtil 31. Marts 1934. Bemyndigelsen til Opkøb efter Punkt 6 vilde udløbe med Udgangen af December 1934.

Ifølge nærværende Lov skal disse Udlaan og Garantier kunne ske indtil 31. Marts 1935, ligesom Opkøb af Obligationer i Henhold til Krisefonds-Lovens § 4, Punkt 6, kan finde Sted indtil denne Dato.

Det oplystes i Motiverne, at der i den forløbne Tid paa Henstandsbeviser var ydet Kredit- og Hypotekforeninger Laan til et samlet Beløb af 9,3 Mill. Kr. (Punkt 1), at Laan til eller Indlaan i Banker og Sparekasser havde andraget 1,4 Mill. Kr. (Punkt 2), medens løbende Garantier ifølge Punkt 4 beløb sig til godt 6 000 Kr. Krisefonden havde ikke ydet Laan ifølge Punkterne 3 og 5. Endelig var der i Henhold til Punkt 6 købt Obligationer for et Beløb af ca. 40 Mill. Kr. til et Paalydende af 42,6 Mill. Kr.

Yderligere indeholdt Motiverne den Oplysning, at Krisefonden i Henhold til § 4, Stk. 2, i Lov af 30. April 1933 om midlertidig Hjælp til arbejdsløse havde ydet Kommuner Laan til et samlet Beløb af 4,4 Mill. Kr. (jfr. Aarvog 1932—33, Side 381).

Der førtes ved 1. Behandling en Diskussion mellem Venstres Ordfører (*Krag*) og Handelsministeren angaaende Forstaaelsen af Krisefondslovens § 10. *Krag* gjorde gældende, at Hensigten var: gennem Indlaansrentens Nedsættelse at tilvejebringe en *almindelig Sænkning af Udlaansrenten*, medens det ikke var Meningen »at skabe en Lettelse for ganske enkelte Debitorer, som var ude af Stand til at opfylde deres Forpligtelser«. Handelsministeren hævdede, at der ikke under Rigsdagsforhandlingerne var givet Udtryk for, at Rentenedsættelsen skulde være ligelig for alle Debitorer, men at der tværtimod baade i Folketinget og i Landstingsudvalgets Betænkning (se Aarbogen 1932—33, Side 429—30) var udtalt Ønske om, at de *vanskeligst stillede Debitorer fik den største Nedsættelse*.